

zich in 't gevecht met bijzondere voorliefde verschuilen, en waarop zij, op het pad zijnde, voor vertier en oefening, hun geweren richten, en die in deze uitgestrekte weinig bevolkte streken als brood-ovens groot gemak opleveren. Zij bereiken een hoogte van twee tot drie voeten, en zijn daardoor voor ruiters, die niet al te vlug in 't opstijgen zijn, van onschatbare waarde.

De tweede merkwaardigheid, welke u wellicht voor een rookwolk zult aanzien, is een sprinkhanen-zwerm, welke zich in de verte gezien als een rookwolk voordoet, en wel zoo bedriegelijk, dat ik, eigenwijs genoeg, tegenover Afrikaanders van geen sprinkhanenzwerm weten wilde, als

mij iets dergelijks getoond werd. Bij nadere beschouwing zult u de puntjes en streepjes in het bovengedeelte van de photo kunnen waarnemen, welke niets anders dan de beeldjes der vliegende dieren zijn. De afbeelding is een tijdsopname, vandaar de strepen.

De weg op den voorgrond doet zich nog al mooi voor, doch ik haast mij er bij te voegen dat zulks niet overal en immer het geval is.

U kunt zich voorstellen, dat wij, soms dagen achtereen door „zulk” een „vlakke” rijdende, af en toe naar wat afwisseling, al was het ook in den vorm van een sprinkhanenzwerm, verlangden; wie dan met zijn „sjamboek” de meeste dieren in hun vlucht raken kon, was de held van 't oogenblik.

DR. V. LEERSUM.

Mierenleeuw.

In antwoord op uw vraag in afl. 6 van *De Levende Natuur* of de Mierenleeuw ook op andere plaatsen voorkomt, dan in 't Gooi, bij Apeldoorn, Nijmegen, Wageningen en in Zuid-Limburg, kan ik u melden, dat ik ze ook in groote hoeveelheid heb aangetroffen om Elburg. Ik ben daar op kostschool geweest, en wij hielden ze elk jaar om hunne merkwaardige levenswijze gade te slaan.

U schrijft, dat u er bij Wageningen enkele heeft aangetroffen, maar verleden jaar ben ik daar op de H. B. S. gekomen en ik heb ze op „de Berg” in overvloed gevonden.

Bij Elburg vond ik ook nog de Grootte Watersalamander in gezelschap van de Kleine, in een klein meertje midden in 't bosch. Eens heb ik daar ook een heikikker gevonden. In de Renkumsche Beek is een plaats, waar ik vaak Beekprikken gezien heb. 't is bij een steenen bruggetje. Er liggen groote steenen in 't heldere water, en daar zuigen ze zich aan vast. Gemakkelijk zijn ze niet te vangen. Zonder een paar natte voeten gelukt 't niet. Hazelwormen en ringslangen zijn er bij Wageningen veel, ook een enkele Gladde Slang.

Den Haag.

J. DE BRUIJN.

* * *

Toen ik 8 Sept. j.l. met mijn excursiegenooten er-op-uit ging zei een van hen, de jongeheer H. Hoefling, dat hij

meende, deze week kuilen van den mierenleeuw gevonden te hebben. (Ik had met hen uw interessant artikel in *De Levende Natuur* gelezen en besproken.)

Natuurlijk richtten we nu terstond onze koers naar de vermoedelijke vindplaatsen van het „akelig merkwaardig beest”, en nu doet het me werkelijk veel genoegen, U te kunnen mededeelen, dat we in een zandige heistreek mierenleeuwkuilen in zeer aanzienlijk aantal aantreffen. We vonden zoowel de „leeuwen” als de cocons.

Alzoo kan Lochem nu als de zesde plaats genoemd worden, waar de mierenleeuw voorkomt.

Lochem.

W. W. KOLVOORT.

* * *

In *De Levende Natuur*, Afl. VI, zag ik dat U belang stelde in vindplaatsen van den Mierenleeuw. Het komt mij voor, dat ik het diertje reeds op meer plaatsen waarnam, zonder echter zeker te weten waar. Alleen kan ik met zekerheid zeggen, dat ik het in Aug. van het vorige jaar in menigte vond nabij Stramproy (bij Weert) en vandaar ook een aantal exemplaren meebracht.

Leiden.

J. W. C. GOETHART.

* * *

De mierenleeuw is dikwijls door mij gevonden in de buurt van Lochem; altijd onder overhangende zoden van heiplantjes aan de kanten van droge greppels aan den Zuid-Oostkant van bosschen of singels.

Als jongens noemden wij ze grootmoedertjes.

Enschede.

H. H. BLOEMENA.

* * *

In antwoord op Uw vraag aangaande vindplaatsen van de(n) mierenleeuw deel ik gaarne mee, de larve in de zomervacantie van '86 of '87 gevonden te hebben op de heide bij Oisterwijk (N.-Br.).

Amsterdam.

M. J. BROEKHUIJSEN.

Zelf vonden wij het diertje bij Hoenderloo en weer bij Bussum. De heer E. A. Rovers, van Valkenswaard, deelde ons mondeling mede, dat het in de Peel veel voorkomt.

Vogels en katten.

Met vreugde (niet met leedwezen) zie ik, dat de heer M. C. Hamelberg mij bestrijdt. Het zal wel niet baten, evenmin als mijn repliek, want ieder behoudt zijn zienswijze, maar het geeft toch wrijving van gedachten. Ik hoop, dat u mij in *De Levende Natuur* nog een plaatsje zult gunnen voor het volgende. Ik beloof u, er niet meer op te zullen terugkomen.

Een dier doodt alleen een ander dier uit zelfverdediging, of omdat hij het voor zijn bestaan nodig heeft, niet uit liefhebberij. Zoo doodt ook de mensch den tijger, wanneer deze een menschenmoord op zijn geweten heeft, of de onmiddellijke omgeving van den mensch door zijn strooptochten op vee verontrust. Zoo doodt ook de mensch alle voor zijn boomgaard of moestuin schadelijke gedierten. Daartoe heeft hij het recht.

Als een kat een der hokduiven van een mensch wegpakt, dan heeft die kat groot gelijk: zij moet leven; maar dan heeft de eigenaar van die duif ook groot gelijk, de kat te doden; dit is eigendomsrecht: een recht van elk levend wezen. Maar als een kat al een enkel vogeltje eet, dat ons niet toebehoort, dan vind ik het niet geoorloofd, die kat te doden. Ook wij eten honderden dieren.

Er zijn genoeg voorbeelden aan te halen van het bewaren van evenwicht door de natuur zelve. Wel kunnen we niet altijd dit verschijnsel verklaren.

Het is waar, dat reeds een aantal diersoorten uitgestorven zijn; maar de verklaring, dat dit plaats had, omdat ze door andere dieren werden opgegeten, is onaannemelijk. Wel is het waar, dat juist door den moordlust van den mensch een aantal dieren in den historischen tijd van den aardbodem verdwenen zijn.

Het is niet „weezinwekkend” een kat in de huiskamer vol